

φούμο

φούμο, το κ. **φούμος, ο**, ουσ. [<μσν. φούμος <λατιν. fumus (= καπνός)]. **1.** η καπνιά, η αιθάλη: «τα μπουριά της σόμπας γέμισαν φούμο». **2.** μαύρη μπογιά: «οι κομάντος έβαψαν με φούμο τα πρόσωπά τους κι έγιναν ένα με τη νύχτα». (Λαϊκό τραγούδι: κυρ-τζιτζικα εβάψαμε με **φούμο** δυο αχτίδες. Τα χέρια μας εκάψαμε κι οι άλλοι, μην τους είδες). **3.** η αρνητική ψήφος, το μαύρο, το μαύρισμα: «δεν κατεβαίνει στις εκλογές, γιατί φοβάται το φούμο».

- του ρίχνω φούμο, βλ. συνηθέστ. του ρίχνω μαύρισμα, λ. μαύρισμα.

- τρώω φούμο, βλ. συνηθέστ. τρώω μαύρισμα.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας